

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Summa Jurisprudentiae Sacrae Universae, Seu Jus
Canonicum, Secundum quinque Decretalium Gregorii
Papae IX. Titulos explicatum**

Pichler, Vitus

Bibliopolarum Augustanorum, 1723

VD18 VD18 12190187-ddd

Titulus XIV. De ætate, & qualitate, & Ordine Præficiendorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98739](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98739)

Episcopo, qui renuntiavit loco & dignitati simul, etiam non scienter, prohibetur exercere Ordines sic susceptos, donec cum ipso dispenset Episcopus. c. 1. cit. Ratio; quia ipse talis Episcopus non habet executionem Ordinis, consequenter nec alius dare potest executionem colatam. Dixi 1. dispenset, nam hæc prohibitio non est proprie suspensio, à qua quis abstinere debet, cum etiam ab ignorante incurramus, sed est inhabilitas potius & irregularitas, quæ per dispensationem, non per absolutionem, auferenda est. 2. Episcopus, si ignorantia in recipiente non fuit crassa & graviter peccaminosa; si enim talis fuisset, dispensare foret penes Papam solum. c. cit. intellige, si delictum esset notum; si enim foret occultum, adhuc Episcopus dispensandi potestate polleret, per Trid. sess. 24. c. 6. de Ref. An verò dispensare sit penes Episcopum Ordinantem, vel ejus Successorem, inter DD. controversum est. 3. Majores, nam Ordines Minores tantum recipiens non privatur executione eorum. c. cit. Quæ omnia etiam intelligenda veniunt de Ordinatis ab Episcopo excommunicato, suspensio, vel interdicto, non tolerato, item de schismatico, per cam. 5. caus. 9. q. 1. cum c. 2. h. t.

TITULUS XIV.

De Ætate, & Qualitate, & Ordine
Præficiendorum.

SUMMARIUM.

1. Præficiendi, seu promovendi ad Beneficia
2. Debent habere ætatem à Trid. requisitam.
3. Et certos Ordines pro qualitate Beneficiorum.
4. Ac plerasque in Ordinando requisitas qualitates, maxime probitatem & scientiam.
5. Et quas possulat Fundatio, Consuetudo, Statutum.
6. Etiam per Consuetudinem, & Statutum introduci potest, ut certa Dignitates & Beneficia conferantur solis Nobilibus.
7. Beneficia Curata conferri debent dignioribus.
8. 9. Collatio Beneficii, debitam ætatem non habenti, aut excommunicato &c. & irregulari facta, ipso Jure nulla est in foro externo.
10. Item facta criminoso, ac penitus illiterato, si Beneficium sit curatum.
11. Qui suscipit Beneficium curatum sine animo suscipiendi intra annum Sacerdotii, an amittat fructus illius anni.

¶ Ciendum 1. à collatione Ordinum, quos necessario supponunt Dignitates & Beneficia Ecclesiastica, rectè fieri transitum ad Præficiendos (h. e. promovendos ad Dignitates & Beneficia Ecclesiastica) requisita, nempe quæ ætate, qualitate, & Ordine debeant esse prædicti.

Sc. 2. Circa Ætatem omnia varia Juris Antiquioris dispositione standum esse Tridentino, Juri novissimo, quod S. 23. c. 6. & S. 24. c. 12. ita disponit. 1. ante annum decimum quartum nullus obtinere possit ullum Beneficium, etiam simplex. 2. nemo, nisi qui vigesimum quintum ætatis annum attigerit, promoveatur ad Dignitates quascunque, curam animarum anne-

Lib. I. R. P. Pichler.

xam habentes, uti sunt Abbatia, Præpositura, Archipresbyteratus (qui fortè in Germania non differt à Decanatu) Archidiaconatus (qui fortè, saltem alicubi, hodie non distinguitur ab Officio Vicarii Generalis) & aliæ similes. 3. Ad cæteras autem dignitates, quibus Cura animarum annexa non est, non asciscantur Clerici vigesimo secundo ætatis anno minores. Ex quibus verbis non minores colligitur, hos 22. annos debere esse completos in ordine ad Dignitates non Curatas, sicut vice versa ad Curatas: item ad Beneficia simplicia sufficiunt anni 25. & 14. inchoati tantum, partim quia Trid. adhibet verbum, attigerit, atqui vigesimum quintum annum jam attigit, qui illum inchoavit; partim quia, ubi Jus non enuntiat, debeantne anni esse completi, vel sufficiant inchoati, hoc posterius præsumendum est, juxta Reg. 30. de R. J. in 6. in obscuris minimum est sequendum; quod nempe est favorabilius. 4. Nullus recipiatur ad Canonicatum, Præbendam, & Portionem, qui non sit ejus ætatis, ut infra tempus à Jure præscriptum initiari valeat eo Ordine, quem requirit Canonicatus vel Præbenda; scilicet infra annum. Clem. 2. h. t. Præterea notandum est 1. quòd ad Beneficia Curata & Parochialia omnia, item in Vicariis Perpetuis Curatarum Ecclesiarum, requiratur annus 25. sicut ad Dignitates Curatas. c. 7. §. inferiora de Elect. in 6. Clem. unic. de Offic. Vicar. quia Trid. quoad hos non immutavit Jus Antiquum, sicut & nihil immutavit de Pensionibus, ad quas proin adhuc hodie sufficient 7. anni, cum non sint Beneficia proprie dicta. 2. Quòd de ætate ad Episcopatum, quæ sunt 30. anni completi (in Gallis dicunt sufficere 27. inchoatum) & Præpositum Monialium, quæ sunt 40. vel 30. anni, pariter Tridentinum nihil diversum disposuerit à Jure Antiquo. 3. Quòd ætas ad consecrationem Beneficii necessario adsit non solum tempore collationis, institutionis, confirmationis, sed etiam jam tempore electionis, presentationis, impetrationis, ut habet communis.

Sc. 3. Circa Ordinem præscribi à Jure 1. quòd nemo validè recipiat ullum Beneficium Ecclesiasticum, vel Dignitatem, nisi sit Clericus, h. e. primò saltem Tonsurà initiatus. c. 2. de Inst. c. 6. de Transact. quia laici sunt incapaces Juris Spiritualis, seclusò privilegio Apostolicò. 2. quòd sine illo Ordine, quem requirit Beneficium vel Dignitas ex fundatione, aut radicata consuetudine, aut de Jure, non possit acquiri tale Beneficium, vel Dignitas; sufficit tamen, si intra annum suscipiatur ille Ordo: sic potest acquiri Beneficium parochiale ab eo, qui nondum est Sacerdos, modò 25. annos jam attigerit, & infra annum suscipiat presbyteratum. c. 14. de Elect. in 6. Siquidè ad omnia Beneficia curata, & Dignitates, curam animarum, vel jurisdictionem fori externi annexam habentes, necessarius est Ordo presbyteratus, vel actu susceptus, vel intra annum suscipiendus. Et quamvis c. 5. h. t. requiratur in tali, ut, dum recipit Beneficium curatum, jam sit Subdiaconus, correctum tamen id est per c. 8. de Præb. in 6. juxta quod sus-

P 2

fici

ficiunt Minores jam actu suscepti. 3. quod Trid. S. 24. c. 12. cit. ad Canonicatus Cathedralis exigat Ordinem vel Presbyteriū (quo saltem mediam partem Canonicorum cupit esse initiatam) vel Diaconatū, vel Subdiaconatū. Sed hoc in Germania non observatur, vel quia quoad hoc punctum non est receptum Trid. vel quia Episcopus & Capitulum dispensat, sicut vi Trid. S. 7. c. 12. de Ref. dispensant Episcopi circa Ordinem Presbyteratū intra annum suscipiendi ab obtinente Beneficium Curatum, si v.g. adhuc versetur in Studiis. Omnes tamen Canonici, qui volunt habere vocem in Capitulo, etiam in Germania debent esse saltem Subdiaconi. Clem. 2. cit. 4. Quod, qui assumitur in Episcopum, saltem per 6. menses antea in Sacro aliquo Ordine constitutus fuisse debeat. Trid. S. 22. c. 2. de Ref. nimirum Subdiaconatū saltem. Nec obstat Bull. Greg. XIV. asserentis, eligendum Episcopum debere esse in Sacris; quippe ex communi loquendi modo, cui se conformasse credendus est Papa, in Sacris Ordinibus etiam ille dicitur esse, qui solum est Subdiaconus.

4. Sc. 4. Circa Qualitates alias, quas habere oportet praeficiendum, seu promovendum ad beneficium, imprimis certum esse, quod habere debeat illas, quas ad t. II. supra requiri diximus ad suscipiendos Ordines, excepta subiectione & Titulo. Qui verò illis omnibus praeditus est, regulariter quoque dignus habetur pro beneficio. c. 13. h. t. nisi post susceptos Ordines detegatur primum, vel contrahatur defectus, impedimentum, vel crimen: neque examinandus est de novo, nisi beneficium, ad quod promovetur, sit Curatum, vel Dignitas, vel sit in aliena diocesi, vel alia iusta causa superveniat. Dein duae potissimum qualitates in praeficiendis attendendae sunt. 1. probitas morum, utpote ex qua pendet decus Ecclesiae, ac fidelium fructus. 2. scientia litterarum, utpote ex qua plurimum pendet bona administratio beneficii, & officii, propter quod datur beneficium, executio: praesertim ad beneficium curatum rite administrandum opus est earum Divinarum peritiā, ut Sacramenta rite administrentur, & populus ea doceatur, quae vero fidei tum facienda, tum credenda sunt. In has igitur geminas qualitates Superiores diligentissime inquirent, necesse est. c. 7. de Elect. c. 29. de Praeb. Clem. 1. h. t. Trid. S. 24. c. 18. de Ref. Quod Trid. etiam requirit in quibusdam promovendis gradum Doctoratū, vel Licentiatū, ex Theologia, aut Jure Canonico, nempe 1. in Episcopis, Archiepiscopis, Primatibus; ubi verò & apud quos moris non est susceptio horum graduum, publico saltem alicujus Academiae testimonio ostendantur idonei ad alios docendos. Sess. 22. c. 2. cit. 2. in Scholastico, ubi est Seminarium Studiorum, & munus docendi actu est penes eum, qui Dignitatem Scholasticam obtinet. S. 23. c. 18. de Ref. 3. in Canonico Poenitentiario; item in Vicario Generali Capituli Sedis vacante. S. 24. c. 8. & c. 16. 4. in Archidiacono. ibid. c. 12. Ubi etiam desiderat & hortatur, ut in Ecclesiis Cathedralibus, &

Collegiatis Insignibus, omnes Dignitates, & Canonicatum saltem dimidia pars, conferantur tantum Magistris seu Doctoribus, aut Licentiatis in Theologia, vel Jure Canonico: quam salubrem adhortationem complures cuperent accuratius observari. Ad beneficia, quibus annexa est jurisdictio fori externi, requiritur saltem peritiā utriusque Juris, si non Gradus. Ad beneficia verò simplicia sufficit ea doctrina, quam exigit Ordo tali beneficio annexus, & ratio muneris: unde Beneficatus saltem sciat Breviarium dicere, si haec, & non alia obligatio, sit annexa beneficio. Dixi superius, eas qualitates requiri ad obtinendum beneficium, quae sunt necessariae ad suscipiendos Ordines, excepta subiectione & Titulo. De Titulo clarum est, quia optimus Titulus & propriissimus est ipsum beneficium. De subiectione patet ex praxi, cum passim videamus beneficia conferri extraneis Clericis, commendatitiis (quas etiam vocant Dimissoriales) a suo Ordinario habentibus. Expediit tamen (si caetera sint paria) dioecesanos praeferi non-dioecesanis, indigenas alienigenis. per can. 12. d. 61. quia indigenae magis sunt noti, magis amantur, & amant populum, ac facilius inducuntur ad residendum in loco beneficii.

Sc. 5. Praeter qualitates enumeratas, Jure Communi requisitas, posse insuper alias requiri in praeficiendis, nimirum ex fundatione, consuetudine, statuto, vi cuius v.g. assumatur non alius, nisi oriundus ex certa regione, civitate, familia, vel nisi gradu Litterario insignitus &c. Acriter hic aliqui disputant, an etiam ex Fundatione, Consuetudine, vel Statuto induci possit, ut ad Beneficia, Canonicatus, Dignitates promoveantur non alii, nisi Nobiles, vel Illustres. Quod in ipsa fundatione possit haec Nobilitatis conditio requiri, acceptante legitimo Superiore, satis certum existimo, nec multos refragari; quamquam complures refragentur quoad consuetudinem vel statutum. Quam quaestionem nunc decidemus, uti &, an promovendus necessarius sit dignior, seu dignissimus ex competitoribus, item an collatio beneficii &c. indigno, & debitis qualitatibus destituito, sit nulla ipso Jure, an verò rescindibilis tantum per sententiam.

Dico 1. Probabilis est, quod etiam per consuetudinem immemoriam, & statutum à Sede Apostolica confirmatum, induci possit, ut ad Dignitates, Canonicatus, vel Beneficia aliqua promoveantur soli Nobiles vel Illustres, caetera digni. Ratio, quia id ex objecto suo, & secundum se non est illicitum, nec à Jure prohibitum. Oppones 1. In tali statuto &c. reperitur crimen accceptionis personarum, & Ecclesiae obijciuntur periculo damnorum; cum sic promoveantur saepe minus digni. 2. In c. 37. de Praeb. rejicitur consuetudo, vi cuius renuebant Canonici aliquem à Papa provisum, qui nobilis non erat, recipere. Et subjungit Papa: non generis, sed virtutum nobilitas, vitaeque honestas, gratum Deo faciunt, & idoneum servitorem, ad cuius regimen non multos secundum carnem nobiles & potentes elegit, sed ignobiles ac pauperes &c.

q. ad

8. ad 1. Acceptio personarum non habet locum, ubi ad sunt ex Nobilibus digni, & quamvis forte spectando scientiam & similes dotes sint minus digni, quam alii; eum tamen defectum supplere potest Nobilitas, à qua in Ecclesiis derivatur splendor aliquis & ornamentum, imò & protectio major. Unde nec Ecclesiis per se inferitur damnum; quamvis, per accidens contingere possit, si ex Nobilibus (uti, pro dolor contingit nonnunquam) assumantur etiam indigni & criminosi, quasi verò sola Nobilitas sufficeret: quod nulla utique consuetudine, nullo statuto introduci potest. Ad 2. Illa consuetudo non fuit immemorialis, ut præsumi potuisset privilegium Apostolicum, vel fuerit aliunde irrationabilis. Verba Pontificis subijuncta sunt omnino vera, & valde pensanda; unde non facile, & sine consensu Pontificis, saltem legali, nunquam sunt excludendi à Dignitatibus & Beneficiis certis Ignobiles; uti nec per statutum, à Pontifice non approbatum, saltem tacite; cum de Jure Communi etiam Ignobiles sint capaces omnium Dignitatum Ecclesiasticarum. Sic tacite putant confirmatum esse statutum quarundam Ecclesiarum, in quibus excluduntur ignobiles; quando Papa non alium eligit, quam nobilem, dum provisio spectat ad ipsum; nisi forte cum P. Wiestner n. 50. velis dicere, quòd Papa id faciat ad cavenda majora incommoda: uti mihi non improbabile videtur. Et tunc talis electio non foret tacita confirmatio statuti.

7. Dico 2. Beneficia Curata debent conferri non quomodocunque dignis, sed dignioribus. Trid. S. 24. c. 18. de Ref. Pius V. Constit. In conferendis. DD. passim. Ratio; quia beneficia curata sunt instituta favore Ecclesie & animarum, quibus, quantum fieri potest, maximè consulendum. Et hinc Trid. etsi loquatur de digniore per *Concursum*, seu post examen de Competitorum idoneitate specialiter institutum, eligendo; tamen rectè extenditur ad collationem horum beneficiorum, ubi prædictus *Concursum* in usu non est, vel locum non habet. Per Beneficia Curata intelliguntur, quæ habent annexam curam animarum vel in foro interno vel externo: per Dignos illi, qui ætate, moribus, doctrina, prudentia, & aliis qualitatibus suprà relatis præditi sunt, omni quæ impedimento carent: per Digniores, qui attentis omnibus superant alios in prædictis qualitatibus. Vid. in tit. de Elect. n. 29. Ceterum conferens beneficium Curatum minus digno, non tenetur ad aliquam restitutionem digniori neglecto faciendam; quia non violavit jus proprietatis, sed dignitatis tantum, neque beneficia sunt instituta in præmium meritum, sed in stipendium Operatorum.

8. Dico 3. Collatio beneficii (idem est de Electione, Presentatione) facta illi, qui caret ætate Jure Communi requisita, ipso Jure est nulla; saltem pro foro externo. Sumitur ex c. 14. de Elect. in 6. quia facta est inhabili. Nec in ætate permissum est Episcopo dispensare, cum is nequeat relaxare Jus Commune; nisi specialiter ipsi indulgeatur, uti probabiliter adhuc ei con-

cessum est dispensare ad Dignitates non habentes annexam animarum curam cum iis, qui 20. annos compleverunt, quia c. un. h. t. in 6. ubi hoc ei permittitur, non censetur esse derogatum à Trid. dum requirit ad has Dignitates 22. annos; cum de Jure Antiquo non intelligatur plus esse correctum, quam sit expressum. Proderit hic notare, quod Clemens VIII. in Comitibus Ratisbonensibus an. 1594. per suum Legatum à Latere moneri voluit Principes Germaniæ, ut tollerent nempe abusum, quo pueris ante ætatem à Trid. requisitam conferuntur beneficia, & ne Canonici, qui conferuntur pueris, longa serie à pueris in pueros resignentur, dum nimirum adultiores facti se statu Ecclesiastico abdicant.

Dico 4. Collatio beneficii cujuscunque, facta excommunicato, suspensio, aut personaliter interdicto, uti & irregulari cuicunque, est ipso Jure nulla. Ita communis. De Excommunicato constat ex c. 7. de Clerico excom. de suspensio ex c. 8. de atat. Quid de interdictis & irregularibus sentiendum, desumes ex iis, quæ sunt dicta de Elect. n. 25. 26. Procedit assertio etiam de excommunicatis &c. toleratis; quia Extrav. Ad evitanda, quæ discrimen facit inter censuratos toleratos & non toleratos, ipsis censurâ infectis nullum præstare favorem intendit; sed solum aliis fidelibus. An verò censurâ, irregularitate vel alia inhabilitate occulta laborans possit acceptare bonâ conscientia & absque dispensatione beneficium oblatum, colliges ex dictis ad tit. de Elect. n. 27. 28.

Dico 5. Collatio beneficii Curati, facta Criminoso seu Infami, ut eum descripsi n. 21. tit. n. 10. item penitus illiterato, ipso Jure est nulla. Colligitur ex c. 7. §. inferiora & §. Clerici. c. 22. de Elect. Dissentit quoad Criminosum non improbabilius Garc. cum aliis de Benef. p. 7. c. 3. Collatio autem beneficii simplicis, nisi delicto sit annexa Censura vel irregularitas, valet; quia nullo Jure legitur irritata. Circa illiteratum nota, quòd, si aliquam scientiam, non tamen sufficientem ad beneficium administrandum habet, collatio quidem valeat, irritanda tamen sit per c. 17. eod. can. 1. d. 36. nisi promotus spectet se brevi temporis intervallo sibi comparaturum scientiam necessariam: quo casu etiam Episcopus probabiliter potest tali minus instructo scientiâ conferre beneficium; ipse verò promotus tenetur in conscientia addiscere quamprimum scitu necessaria.

Dico 6. Collatio beneficii Parochialis (quo nomine probabiliter etiam venit quodcunque Curatum per Clem. 1. de statu Monach. §. ceterum, & propter paritatem rationis) facta ei, qui intra annum, cessante legitimo impedimento, non suscepit Ordinem Presbyteratus, valet quidem, sed elapso anno & nondum suscepto Sacerdotio, amittitur beneficium ipso Jure; imò si recipiens beneficium tale nec habuit animum intra annum suscipiendi Sacerdotii, nec illud suscepit mutata mente, tenetur fructus per illum annum susceptos restituere antè omnem sententiam; quia nunquam fecit suos, utpote non absolute, sed tantum sub condi-

tione suscipiendi Sacerdotii, quam ipse non implevit, concessos; adeoque hæc privatio non est in poenam, sed propter non impletam conditionem statuta. c. 14. § 35. de Elect. in 6. Clem. cit. Siquis tamen accepisset beneficium parochiale animo suscipiendi Sacerdotium, postea tamen mutata mente non susciperet, peccaret quidem mortaliter, sed probabiliter non teneretur restituere fructus illo anno perceptos, quia c. 35. cit. expressè loquitur de illo, qui beneficium recepit absque animo Sacerdotii suscipiendi: ergo, cum hæc dispositio sit odiosa, non debet extendi ad eum, qui saltem illo tempore, quo beneficium recepit, hunc animum habuit. Navar. cum aliis contra non paucos. Longè minùs teneretur restituere fructus, licet fraudulenter per aliquod tempus perceptos, qui, cum admitteret beneficium parochiale absque animo suscipiendi Sacerdotii, postea verò intra annum mutata mente susciperet, ut clarè insinuat c. 14. cit. Non habenti animum suscipiendi Sacerdotium aequiparatur dubitans, an velit intra annum fieri Sacerdos. Qui recipit beneficium simplex nec intra annum suscipit Ordinem requisitum, huic subtrahenda erit pars fructuum, per Clem. 2. h. t. & si crescat contumacia, meritò omnes auferuntur.

TITULUS XV.

De Sacra Unctione.

SUMMARIUM.

1. Quid sit Unctio Sacra, & quibus impendatur.
2. Quo quolibet faciendi sit oleo.
3. A quo, & quibus in partibus.
4. Benedictio olei potest delegari simplici Sacerdoti.
5. Oleum & Chrisma debent esse illo anno benedicta & confecta, quo adhibentur.
6. Chrisma non est de essentia Confirmationis.
7. Confectio Chrismatum etiam committi absolute potest simplici Sacerdoti.
8. Unctio in Ordinatione Sacerdotis non est simpliciter necessaria.
9. Nec in Consecratione Episcopi.

1. Sciendum 1. Quandoquidem in Ordinatione Sacerdotum & Episcoporum adhibetur aliqua Unctio, arripitur occasio hic agendi de variis Unctionibus, quæ adhibentur in 4. Sacramentis, Baptismo, Confirmatione, Ordine tum Episcopali tum Sacerdotali, & Extrema Unctione. Præterea inungi solent Papa, Imperator, Reges quidam, dum coronantur: item Ecclesiæ, Altaria, Calices. De his suo loco de prioribus isto. Sacra Unctio autem nihil est aliud, quam delibutio per oleum materiale & benedictum facta secundum formam ab Ecclesia traditam. Unde

Sc. 2. Inunctionem fieri per oleum olivarum, ab Episcopo benedictum: quod duplex est; unum simplex, alterum verò mixtum balsamo, quod vocatur Chrisma: oleum mysticè designat nitorem conscientiæ, balsamum verò odorem bonæ famæ. c. un. b. t. ubi multa traduntur de Unctionibus Sacris. Oleum simplex subdividitur in oleum Catechumenorum, quod princi-

paliter destinatur ad inungendos Baptizandos & Catechumenos, ac in oleum infirmorum, quod unicè ordinatur ad inungendos moribundos per collationem Extremæ Unctionis. Substantialiter inter se non differunt, diversis tamen benedictionibus afficiuntur; utrumque enim est oleum olivarum. Oleum mixtum, seu chrisma, adhibetur in Sacramento Confirmationis, in consecratione Episcopi (ut & Papæ) Ecclesiarum, Altarium, quæ tamen prius inunguntur oleo, Calicum, & in Baptismo, sed post ejus collationem substantialem. Oleum simplex, & quidem infirmorum, in solo Sacramento Extremæ Unctionis, Catechumenorum verò in ordinatione Sacerdotis, in Baptismo, sed ante illius collationem substantialem, in Imperatoris & Regum inunctione.

Sc. 3. Inunctionem, quæ adhibetur in Baptismo, fieri à Sacerdote solenniter baptizante, & quidem primam per oleum simplex in pectore ac inter scapulas baptizandi; alteram verò per chrisma in vertice & fronte baptizati: quare in Baptismo aliqui numerant duas, alii tres, alii quatuor unctiones. 2. Inunctionem, quæ adhibetur in Confirmatione, ordinari fieri ab Episcopo in fronte confirmandi in formam Crucis; extraordinariè autem & ex commissione summi Pontificis fieri posse à simplici Sacerdote, uti ab eodem concessum est Patribus Societatis in Indiis. 3. Unctionem Episcopi fieri in capite & manibus à Metropolitano, vel alio Episcopo, duobus aliis assistentibus: Sacerdotum verò in ambabus manibus simul junctis in formam ductæ crucis ab Episcopo: Papæ autem in solo capite ab Episcopo Ostiensi. Per caput intelligitur auctoritas & dignitas: per manus ministerium & officium. 4. Unctionem moribundi in oculis, auribus, naribus, labiis, manibus, pedibus, renibus à Sacerdote super ægrotum deprecante: unctio tamen in renibus ob honestatem & decentiam in foeminis omittitur semper, in maribus plerumque. 5. Unctionem Imperatoris & Regum in dextero brachio, humero vel armo (quia per hujusmodi membrum indicatur Principatus juxta illud Isa. 9. factus est principatus super humerum ejus) vel à Papa, vel ab Episcopo, quæ Papa delegat, vel cui competit ex speciali constitutione Regni, aut consuetudine. Sic Regem Franciæ inungit Archiepiscopus Rhemenfis, Bohemiæ Archiepiscopus Pragensis, Imperatorem verò & Regem Romanorum vel Papam ipse, vel quem ipse delegat. c. 34. de Elect. 6. Unctionem Ecclesiæ in parietibus. 7. & unctionem Altarium in cornibus ordinariè ab Episcopo. 8. Unctionem calicum in superficie ab Episcopo, vel alio privilegiato; cujusmodi esse solent Abbates. Hæc certa, controversum tamen est. 1. An benedictio olei necessariò faciendi sit ab Episcopo, ut sit materia valida Confirmationis, & Extremæ Unctionis. 2. An necessariò debeat esse novum, seu illo anno, quo adhibetur, benedictum. 3. An Chrisma sit ita necessarium in Confirmatione, ut ea per oleum simplex benedictum facta non valeat. 4. An confectio Chrismatum ad Episcopum ita spe-